

РЕШЕНИЕ

№ 21827

гр. София, 25.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
публично заседание на 08.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **10812** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.156 – чл.161 ДОПК.

Образувано е по жалба/ уточнена с молба от 06.12.2024г.- л.185/ на А. П. А., [ЕГН] от [населено място], ж.к. Л. [жилищен адрес] срещу РА № Р-22002223001736-091-001 от 09.07.2024г. в частта с която е потвърден с решение № 1365/08.10.2024г. на директора на Д“ОДОП“ при ЦУ на НАП С., с който за 2017 г. и 2018 г. установени допълнителни задължения за данък върху годишната основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ в размер на 5 436, 98 лева и лихви в размер на 3 204,66 лева.

С жалбата се иска обявяване на РА за нищожен. Сочи се, че ревизията е повторна по реда на чл. 155, ал. 4 от ДОПК и е във връзка с Решение №329/15.03.2023. г. на директора на дирекция ОДОП С..Предходното ревизионно производство е започнало въз основа на Заповед за възлагане на ревизия/ЗВР/ № Р-22221919008325-020-001 от 17.12.2019г. връчена на Р. П., която не е притежавала представителна власт и не е била упълномощена от ревизираното лице. Невръчване на ЗВР № Р-22221919008325-020-001 от 17.12.2019г. в нарушение на чл.113, ал.2 от ДОПК правело последващото ревизионно производство/ приключило с оспорения РА № Р-220022230001736-091-001 от 09.07.2024г./ нищожно. Иска се обявяване на нищожност на оспорения акт. Развиват се и доводи за незаконосъобразност на акта и се иска отмяната му като незаконосъобразен. Сочи се, че органите по приходите не са доказали нито едно от посочените в чл. 122, ал.1 ДОПК основания за извършване на ревизията по особения ред. Цитира се цифрово разпоредбата на чл.109 от ДОПК с жалбата. Сочи се още, че публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-

кратък срок и в тази връзка се прави възражение за изтекла давност. Относно задълженията за 2017г. по РА се посочва, че жалбоподателката е получила от Л. Т. и А. Т. общо сума в размер на 10 344 лв., която сума е с ясен произход- капаро /задатък за продажба на недвижим имот-апартамент № 28, който апартамент представлявал част от закупено от жалбоподателката наследство /с договори по чл. 212 от ЗЗД/. Твърди се, че не се стигнало до сключване на окончателен договор по вина на купувача и затова задатъкът бил усвоен от жалбоподателката и не е върнат през 2017г. Получената сума от 10 344 лв. -задатък, била част от получените от жалбоподателката приходи/ доходи от разпореждането с имуществото на П., чието наследство била закупила. Според жалбоподателката през 2017 г. тя не била реализирала доход, представляващ превишение на приходите/ 40 028, 10 лв. – сумите по банковите сметки на П. +10 344 лв.- задатъкът/ над разходите -53 734,98лв., и затова не е подавала декларация по чл.50 от ЗДДФЛ. При продажбата през следващата 2018г. на апартамент 28 в [населено място],[жк], бл. 219 жалбоподателката декларирала като цена на придобиване 1363 лв., а не сумата за придобиване на наследството- 53 734,98 лв. Сумата от 1 363 лв. представлявала остатък от направените разходи за придобиване на наследството в размер 53 734,98 лв. като от последната „извадила“ получените през 2017г. приходи/ 40 028, 10 лв. + 10 344лв. /, но в действителност разликата била 3 382, 88 лв. В обжалвания РА ревизиращите определили частично правилно разходи, за придобиване на имуществото при продажбата на апартамент 28, сумата от 13 706,99 лева, но към така определените разходи не са добавили сумата от 10 344 лв., която била с ясен произход- капаро/ задатък. По този начин сумата от 10 344,00 лв. била обложена два пъти - веднъж през 2017 г. като облагаем доход по чл. 35 от ЗДДФЛ и втори път като „невзет предвид разход“ за придобиване на апартамент №28 в [населено място],[жк], [жилищен адрес] при определяне на облагаемия доход по чл. 33, ал. 1 от ЗДДФЛ за 2018 г. Намира за неправилно определена и продажната цена на апартамент №28, находящ се в [населено място], [жк], бл. 219 през 2018 г. в размер на 121 261.46 лв. Съгласно Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №35, том 1, рег. №401, дело № 33/2018г.. недвижимият имот е продаден на Г. В. Д. и В. А. Д. за сумата от 60 000,00 лв., която била действително полученият доход. Счита се, че неправилно в РА не са взети предвид направените от жалбоподателката и декларирани с декларации по чл. 124, ал.3 от ДОПК за 2018 г. разходи за обзавеждане и подобрене на ап. 28, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] в размер на 63 000 лв. Направени са и възражения за неправилно определени начални разполагаеми суми за ревизираните периоди.

В съдебно заседание, жалбоподателят А. П. А., редовно и своевременно призована, се представлява от адв.П., който поддържа жалбата. Заявява претенция за присъждане на разноските по делото. Представя писмени бележки. В същите се акцентира на посоченото с жалбата, че първоначалната ЗВР № Р-22221919008325-020-001 от 17.12.2019г. не е надлежно връчена. Незаконосъобразно ревизията е протекла по реда на чл. 122 от Д.. Твърди се, че първоначалната ревизия е извършвана от ТД на НАП Б.. Счита се, че процесуалните нарушения по възлагане и връчване и при протеклото последващо ревизионно производство като правна последица водели до нищожност на РА. Алтернативно се иска отмяна РА като незаконосъобразен.

Ответникът -директор на Д“ОДОП“ при ЦУ на НАП С., редовно и своевременно призован, се представлява от юрк.П., която оспорва жалба и моли да бъде отхвърлена като неоснователна. Намира, че фактическите констатации в РА/РД не са опровергани. Намира за неоснователни възраженията за нищожност на жалбоподателя, обосновани с невръчване на ЗВР по първото ревизионно производство. По делото са представени доказателства за връчване на ЗВР № Р-22221919008325-020-001 от 17.12.2019г. по реда на чл.29 ал.7 от ДОПК, на пълнолетно

лице, което има същия постоянен адрес като жалбоподателката, а именно на нейната майка. Освен това, че ревизираното лице е узнало за ревизионното производство се доказва от неговото участие, тъй като жалбоподателката е представила документи, правила е възражения и по никакъв начин не е било нарушено правото ѝ на защита. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение чл.8 ал.1, вр. чл. 7 ал.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа /Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г./ при материален интерес от 8641,62 лв. /главница общо за 2017, 2018г. - 5 436,98 и лихви общо за 2017, 2018г. -3204,64 лв./.

СГП, редовно и своевременно уведомена, не изпраща представител.

Съдът след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Предмет на съдебен контрол пред АССГ е РА № Р-220022230001736-091-001 от 09.07.2024г. в частта с която е потвърден с Решение № 1365/08.10.2024г. на директора на Д“ОДОП“ при ЦУ на НАП С., с който за 2017 г. и 2018 г. са установени допълнителни задължения за данък върху годишната основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ в размер на 5 436, 98 лева и лихви в размер на 3 204,66 лева., или всичко задължения/ главници и лихви/ 8641,62 лв.

С Решение №329/15.03.2023. г. на директора на дирекция ОДОП С. е обявен за нищожен РА №Р-22221919008325-091-001 от 30.11.2022 г. в частта на установените задължения по ЗДДФЛ за 2013г. и 2014. Отменен е РА №Р- 22221919008325-091-001 от 30.11.2022 г. в частта на установените задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ за 2015 година ведно със законните лихви за забава. Отменен е РА №Р- 22221919008325-091-001 от 30.11.2022 г. в частта на установените задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ за 2016г., 2017г. и 2018г. и е върната административната преписка на органа,издал заповедта за възлагане на ревизия, като е указано издаване на нова ЗВР и извършване на нова ревизия за посочените периоди.

Съответно ревизията е повторна по реда на чл. 155, ал. 4 от ДОПК и във връзка с Решение №329/15.03.2023. г. на директора на дирекция ОДОП С. №329/15.03.2023. г. на директора на дирекция ОДОП С., с което е отменен РА №Р- 22221919008325-091-001 от 30.11.2022 г. и преписката е върната за извършване на нова ревизия за периодите 2016г., 2017г. и 2018г.

Със Заповед /ЗВР/ №Р-22002223001736-020-001/28.03.2023 г., връчена по електронен път на 04.01.2024 г., изменена със ЗВР №Р-22002223001736-020- 002/26.02.2024 г. и №Р-22002223001736-020-003/28.03.2024 г., издадени от И. М. Р. на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед №РД-01 -849/31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на А. П. А. за определяне на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите от 01. 01.2016 г. до 31.12.2018 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р- 22002223001736-092-001/13.06.2024 г. срещу който е подадено писмено възражение, преценено като частично основателно.

Ревизията е приключила с РА, издаден от И. М. Р. - орган, възложил ревизията, и Ц. К. Х., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 20.07.2024 г. Установени са допълнителни задължения за ДДФЛ за 2017, 2018г. общо в размер на 5 436,98 лв. На основание и по реда на чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗДДТДПДВ/ са начислени лихви общо в размер на 3 204.64 лв.

Установено е, че А. П. А. с постоянен адрес в [населено място], [жк], 961, ет. 11, ап. 053 и е местно лице по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 1 от ЗДДФЛ и на основание чл. 12 от ЗДДФЛ е данъчно задължена за облагаемия доход, получен през съответната данъчна година от източници в България и в чужбина. А. А. е извършвала дейност по трудово правоотношение. Такава дейност е извършвала към работодател ХОСИ ООД, Е., считано от 22.11.2018 г. до 06.03.2019 г. Не е регистрирана по ЗДДС.

Съгласно чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице ИПДПОЗЛ/ №Р-22002223001736-040-002/28.12.2023 г., с което са изискани писмени обяснения и доказателства относно основанията на постъпила сума в размер на 40 028.10 лв. по банкова сметка през 2017 г. от Б. Ц. П., починал през 2006 г. декларации за наличните парични средства в началото и края на ревизираните периоди, получени доходи и направени разходи през периодите и др. Представените документи са описани в РД.

С протокол №Р-22002223001736-П.-001/19.01.2024 г. са присъединени доказателства, събрани в хода на предходната ревизия, приключила с РА №Р-2221919008325-091-001/30.11.2022 г.

С протокол № Р-22002223001736-П.-002/19.01.2024 г. са присъединени доказателства, събрани в хода на извършена на лицето проверка за установяване на факти и обстоятелства приключила с протокол №ПФ-2221919000991-073-001 от 29.03.2022 г.

На основание чл. 37, ал. 5 от ДОПК са изпратените искания за представяне на документи, сведения и писмени обяснения от трети лица включително до „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД и Столична община.

Във връзка с констатираните обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК на основание чл. 124, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателката е връчено уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК № Р-22002223001736-113-001/28.12.2023 г. с които лицето е информирано, че основата за облагане по ЗДДФЛ за периодите от 01. 01.2016 г. до 31.12.2018 г. ще се извърши по особения ред на чл. 122 от ДОПК. Заедно с уведомлението е връчено ИПДПОЗЛ, с което на основание чл. 124, ал. 3 от ДОПК е изискана декларацията относно имуществото, вида и размера на направените разходи, както и всички източници на доходи, приходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране. В отговор са представени декларации по чл. 124, ал. 3 от ДОПК за 2016 г., 2017 г. и 2018 г., в които е посочено, че А. А. е декларирала имуществото си, вида и размера на направените разходи, както и източниците на доходи, приходи и техният размер, начални и крайни салда на наличните парични средства със съответната декларация по образец, утвърден от изпълнителния директор на НАП.

Извършен е анализ на относимите обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 1-16 от ДОПК.

При съпоставка между получените доходи от лицето и определените разходи е направено хронологично проследяване на движението на паричните средства като за целта е изготвена таблица за доходите и разходите на лицето.

За 2016 г. не са установени задължения. За процесните 2017 и 2018 г. са установени задължения, като данъчната основа е определена по общия ред. За 2016- 2018 г. е установено превишение на приходи над разходи. Респ. не е установен недостиг; ДО за 2017- 2018 г. е определена по общия ред; тя не е такава по чл. 122 от ДОПК.

Констатирано е, че през 2017 г. ревизираното лице е получило суми по банкова сметка в размер на 9 000,00 лв. от Лазарника И. Т. и 1 344,00 лв. от А. В. Т. с основание капаро по предварителен договор за ап. 28, бл. 219.[жк], [населено място]. Сделката по покупко-продажба не се е състояла, но ревизираното лице не е върнато получените суми.

Сумата от общо 10 344,00 лв. е приета за доход от други източници, подлежаща на облагане по чл.

35, т.6 от ЗДДФЛ. Определен е полагащ се данък в размер на 1 034.40 лв.

За 2018 г. констатирано, че ревизираното лице е получило суми по банков път от В. А. Д. и Г. В. Д., в т.ч. 60 000,00 лв. за покупка на недвижим имот в [населено място],[жк], [жилищен адрес] съгласно НА №35, том I, рег. №401, дело №33/2018г. и 61 261,46 лв. за ремонт и обзавеждане във връзка с договор за покупко-продажба на движимо имущество и ремонтни дейности от 24.01.2018 г. съгласно който купувачите се задължават да заплатят на продавача за описаните в т. 1.1 от договора имущество, оборудване и ремонтни дейности в деня на нотариалното изповядване на сделката, сумата от 61 261.46 лв., платими по банков път в деня на подписване на договора, след нотариалното изповядване на сделката по сметка. Общата стойност на закупения имот, ведно с оборудване и ремонтни дейности, е в размер на 121 261.46 лв.

За 2018 г. лицето е подало годишна данъчна декларация /ГДД/ по чл. 50 от ЗД ДФЛ с декларирана годишна данъчна основа в размер на 52 773.30 лв. и дължим данък 5 277.33 лв. В Приложение №5 е деклариран доход от прехвърляне на имущество с продажна цена в размер на 60 000.00 лв., цена на придобиване 1 363,00 лв. и положителна разлика 58 637,00 лв. След приспадане на 10% нормативно признати разходи е установен облагаем доход в размер на 52 773,30 лв. За 2018г. жалбоподателката е внесла данък 5277,33 лв.

Органите по приходите са се позовали на разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от ЗДДФЛ, съгласно която облагаемият доход от продажба или замяна на недвижимо имущество, включително на ограничени вещни права върху такова имущество, се определя, като положителната разлика между продажната цена и цената на придобиване на имуществото се намалява с 10 на сто разходи.

По отношение на цената на придобиване е установено следното:

През 2016 г. с пет договора за продажба на наследство по чл. 212 от ЗЗД. подробно описани в РД. А. П. А. придобива 7/8 идеални части от цялото наследство на наследодателя Б. Ц. П., което включва :

- банкови сметки с наличности в размер на 40 028.10 лв.
- 7/8 ид.ч. от апартамент №28 в [населено място],[жк], [жилищен адрес]
- 7/8 от поземлен имот с площ 585 кв. м. в [населено място]. [улица]

През 2017 г. с Нотариален акт за замяна на идеални части от недвижими имоти №111/2017 г . е извършена замяна на 7/8 ид. ч. от поземлен имот с площ т 585 кв. м. в [населено място]. [улица] данъчна оценка в размер на 14 433,30 лв.. срещу получаване на 1/8 ид.ч. апартамент №28 в [населено място]. ж.к. к. „К. село“, [жилищен адрес] с данъчна оценка 4 825,70 лв. Във връзка със замяната няма реално заплащане/ доплащане на суми. Жалбоподателката А. П. А. става собственик на посочения апартамент в [населено място], ж.к. „К. село. [жилищен адрес].

Цялата сума платена за придобиване на наследството е в размер на 53 734.98 лв. След приспадне на сумата от банковите сметки в размер на 40 028, 10 лв. остава разлика в размер на 13 706,88 лв., която във връзка с извършената замяна на идеални части от недвижими имоти, е приета от органите по приходите за цена на придобиване на апартамент №28 в [населено място],[жк], [жилищен адрес].

В резултат на изложеното е установен доход от прехвърляне на права и имущество, съгласно чл. 33, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 107 554,58 лв. /положителната разлика между продажната цена 121 261,46 лв. и цената на придобиване на имуществото 13 706.88 лв./ След приспадане на 10% разходи в размер на 10 755, 46 лв. е определен облагаем доход в размер на 96 799.12 лв. и полагащ се данък 9 679,91 лв. След приспадане на внесения данък 5 277.33 лв., е определена разлика за довносяне – 4492,58 лв. и са начислени лихви от 2510,02 лв.

От събраните по делото доказателства е видно, че за 2017г. жалбоподателката не е подала ГДД. За

2018 г. е подала годишна данъчна декларация /ГДД/ по чл. 50 от ЗД ДФЛ с декларирана годишна данъчна основа в размер на 52 773, 30 лв. и дължим данък 5 277.33 лв.- внесен.

От доказателствата по делото е видно още, че през 2017 г. жалбоподателката А. А. е получила суми по банкова сметка в размер на 9 000,00 лв. от Лазарника И. Т. и 1 344,00 лв. от А. В. Т. с основание „капаро“ по ПД, ап. 28, бл. 219.[жк], [населено място]. Сделка по покупко-продажба не се е състояла, но жалбоподателката не е върнала получената сума. От отговор с вх. № ПФ-22221919000991-ПРД-001-И/02.09.2020 г. „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК" АД с представени извлечения/ приложения, в приложение 2 от делото/ е видно, че по банкова сметка на жалбоподателката /в „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК" АД с IBAN [банкова сметка] 8447/ през 2017г. са постъпили суми:

- вноска на каса и захранване на сметка от А. П. А. в размер на 17,37 лв.

- вътрешнобанков превод от А. П. А. в размер на 17,10 лв.

- получен междубанков превод от Л. И. Т. / от 18.09. 2017г./ с основание „капаро по ПД, ап.28, [жилищен адрес] ж. к. Борово, [населено място]" в размер на 9000,00 лв.

- получен междубанков превод от А. В. Т. с основание „капаро по ПД, ап.28, [жилищен адрес] [жк], [населено място]" в размер на 1344,00 лв.

- получени междубанкови преводи от Б. Ц. П. с основание „изплащане на наследство" в размер на 40 028,10 лв.

Извършени са насрещни проверки на лицата, извършили горепосочените преводи – Л. И. Т. и А. В. Т..Изготвен е ПИНП № П-22220620158402-141-001/28.09.2020 г. на А. В. Т., в който са установени следните факти и обстоятелства: по повод изготвено ИПДПОЗЛ №П-22220620158402-040-001 /18.09.2020 г., връчено чрез изпращане с писмо с обратна разписка на адреса на лицето с определен срок за представяне на документи. С вх. № 59-00-1066#21/28.09.2020 г. / приложение 2 от делото/ в ТД на НАП са представени следните документи и писмени обяснения: А. Т. декларира, че преди три години решила да си закупи собствено жилище. С А. П. нямала никакви взаимоотношения, като за първи път я е видяла в офиса на брокера във връзка с покупка на недвижим имот - М. Т. с адрес: Гр. С., [улица], тогава лицето е заплатило 1000,00 лв. за стоп на обявата. След това на Т. е предоставен номера на банковата сметка на А. А., за да се преведе капаро за предварителен договор за покупка на недвижим имот в размер на 1344 лв./ като такъв договор не може да представи/. Произходът на паричните средства е от работна заплата. Покупката на недвижимият имот не се е състояла през 2017г., поради неизрядни документи от страна на собственика. Направили споразумение, на което лицето А. А. не се е явила. А. Т. не е получило обратно, преведената на А. А. сума. Приложени са операционна бележка и преводно нареждане за сумата от 1344,00 лв. с основание – Капаро и Споразумение/ проект/. А. Т. заявява, че няма други документи.

Изготвен е ПИНП № П-22220620158403-141-001/20.01.2020 г. на Л. И. Т., в който са

установени следните факти и обстоятелства: На лицето е връчено ИПДПОЗЛ№ П-22220620158403040-001/18.09.2020 г. / прил.2 от делото/ .В Декларация с вх. № 59-00 -1066#22/28.09.2020г. / приложение 2 от делото/ Л. Т. декларира, че преди три години дъщеря ѝ решила да си закупи собствено жилище и тя, като майка, решила да ѝ помогне със средствата, които имала. С А. П., Л. Т. нямали никакви взаимоотношения. Видяла я е за 10 мин за подписване на предварителен договор. Действието се е развило в офиса на брокера М. Т. с адрес; [населено място], [улица]. Произходът на преведената сума в размер на 9,000 лв. са от спестяванията на Л. Т. за 40 години трудов стаж. Парите не са възстановени на Л. Т.. Приложени са операционна бележка и преводно нареждане за сумата от 9 000,00 лв. с основание – капаро, и Споразумение/проект/. Л. Т. заявява, че няма други налични документи. От събраните по делото доказателства е видно, че през 2018 г. с НА за покупко-продажба на недвижими имот №35, том 1, рег.№401,дело 33/2018 г. е извършена продажба на апартамент № 28 в [населено място], [жк], [жилищен адрес]. Продажната цена на имота по НА е 60000 лв.

Във връзка с извършената продажба на имота ѝ, от жалбоподателката А. А. са получени следните банкови преводи, по банкова сметка IBAN [банкова сметка] в „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК" АД/ приложени извлечения по делото/ :

- получен междубанков превод от Г. В. Д. с основание „покупка на недвижим имот в [населено място], [жк], [жилищен адрес]" в размер на 52 722,54 лв.
- получен междубанков превод от Г. В. Д. с основание „ремонт и обзавеждане" в размер на 50000.00 лв.
- получен междубанков превод от В. А. Д. с основание „ремонт и обзавеждане" в размер на 11 261,46 лв.
- получен междубанков превод от В. А. Д. с основание „покупка на недвижим имот в [населено място], [жк], [жилищен адрес]" в размер на 7 277,46 лв. - плащане на лихва 0,03 лв.

Посочените преводи в размер на 52 722,54 лв. и 7 277,46 лв., общо 60 000,00 лв. са във връзка с продажба на имот на стойност от 60 000,00 лева /шестдесет хиляди/ лева, съгласно Нотариален акт от 24.01. 2018г. за покупко-продажба на недвижим имот №35, том 1, рег.№401, дело № 33/2018г. с купувачи Г. В. Д. и В. А. Д.. За удостоверяване на посочената извършена продажба и извършените банкови преводи по банковата сметка на А. П. А. в хода на предходната ревизия до купувачите на имота са изготвени: Искане за представяне на документи, сведения и писмени обяснения от трети лица № ПФ-22221919000991-041046 /18.03.2022 г. до Г. В. Д. и Искане за представяне на документи, сведения и писмени обяснения от трети лица № ПФ-22221919000991- 041-045 /18.03.2022 г. до В. А. Д.. Получен е отговор, в който Г. В. Д. обяснява, че на 24.01.2018 г. със съпругата му закупуват апартамент от А. П. А.. С депозит/разписка, съставена от брокера „Валер“ ЕООД на 13.01.2018 г. Продажната цена на имота е определена 121 261,46 лв.,

представляваща левовата равностойност на 62 000,00 евро. От тази стойност 60 000,00 лева за покупката на имота и 61261,46 лв. за покупката на обзавеждането, както се вижда от чл. 3, т. 3.1 на Депозит/разписката/. Стойността на сделката е преведена от Г. В. Д. и съпругата му В. А. Д. на четири превода, всичките на 24.01.2018 г. както следва:

В. А. Д. – 7277.46 лв. и 11261.46 лв.

Г. В. Д. — 50000,00 лв. и 52722,54лв. Не са плащани пари в брой по сделката.

Лицето Г. В. Д. декларира, че доходите му , както и доходите на съпругата му са от трудова дейност, търговска дейност и дивиденди. За тези доходи има подадени годишни данъчни декларации и декларация обр.1 за всеки месец.

В приложения по делото документ, наименуван „Депозит/ разписка“ от 13.01.2018г./ приложен , в приложение 1 от делото/ по т. 3.1 е посочено, че „ продажната цена“ на имота в [населено място], [жк], [жилищен адрес] е в размер на „121 261, 46 лева“, която ще бъде изплатена от купувача по посочена от продавача банкова сметка, както следва – 60 000 лева ще бъдат преведени с основание- Покупко-продажба на недвижим имот, „остатъкът от продажната цена“, равняващ се на 61 261,46 лева ще бъде преведен с основание- покупко- продажба на обзавеждане и извършени ремонтни дейности.

Описаните преводи в размер на 52 722,54 лв. и 7 277,46 лв., общо 60 000,00 лв. са във връзка с продажба на имот на цена от 60 000,00 лева /шестдесет хиляди/ лева, съгласно Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №35, том 1, рег. №401, дело № 33/2018г. с купувачи Г. В. Д. и В. А. Д.. Останалите преводи с обща стойност в размер на 61 261,46 лв. в т.ч. превод от Г. В. Д. с основание „ремонт и обзавеждане" в размер на 50000,00 лв. и получен междубанков превод от В. А. Д. с основание „ремонт и обзавеждане" в размер на 11 261,46 лв. са във връзка с Договор за покупко-продажба на движимо имущество и ремонтни дейности от 24.01.2018 г., съгласно който купувача се задължава за заплати на продавача за описаните в т.1. 1. от договора имущество, оборудване и ремонтни дейности в деня на нотариалното изповядване на сделката за сумата от 61 261,46 лв., платими по банков път след нотариалното изповядване на сделката по сметка посочена от продавача. Съгласно Депозит/ разписка от 13.01.2018г., продажната цена на имота в [населено място], [жк], [жилищен адрес] е в размер на 121 261, 46 лева, която се изплаща на два транша.

Следователно продажната цена на недвижимия имот е 121 261.46 лв.

Установено е, че през 2016 г., с Договори за продажба на наследство по чл.212 от ЗЗД жалбоподателката придобива 7/8 ид. ч. от цялото наследство на наследодателя Б. Ц. П., което включва :

- банкови сметки с наличности в размер на 40028.10 лв.
- Недвижим имот : 7/8 от ап.28, [населено място], [жк], [жилищен адрес] ;
- 7/8 от Поземлен имот с площ 585 кв. м. в [населено място], р-н Т., ул. Ген. Ив. К.,

№ 56

Цялата сума заплатена за придобиването е 53734.98 лв.

През 2017 г. с Нотариален акт за замяна на идеални части от недвижими имоти №111/2017г. е извършена замяна на 7/8 идеални ч. от поземлен имот с площ 585 кв. м. в [населено място], р-н Т., ул. Ген. Ив. К. с данъчна оценка в размер на 14433,30 лв., срещу получаването на 1/8 идеална част от апартамент № 28 в [населено място], [жк], [жилищен адрес]. с данъчна оценка 4825,70 лв. В случая е извършена замяна на идеални части от недвижими имоти, с която ревизираното лице става собственик и на останалата 1/8 част от процесния апартамент.

С подадената декларация по чл.124 от ДОПК за 2018 г., действително ревизираното лице е декларирало разходи за обзавеждане и подобрене на ап.28, находящ се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] в размер на 63 000 лв. Документи, доказващи извършените разходи не са представени.

Цялата сума платена за придобиване на наследството е в размер на 53734,98 лв. През 2017г. с нотариален акт за замяна на идеални части от недвижими имоти №111/2017 г жалбоподателката става собственик и на останалата 1/8 ид. част от апартамент №28 в [населено място].[жк], [жилищен адрес]. Във връзка със замяната няма реално заплащане/ доплащане на суми. Като от сумата платена за придобиване на наследството е в размер на 53734,98 лв. се приспадне сумата от банковите сметки 40028.10 лв. остава разлика в размер на 13706.88 лв., която е цената на придобиване на ап.28, [населено място],[жк], [жилищен адрес].

По делото са приети документите от ревизионното производство и допълнително представените от страните и изисканите от съда.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.156,ал.1 ДОПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

По същество жалбата е неоснователна.

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.119, ал.2 от ДОПК. Съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, оправомощен от директора на ТД на НАП и от ръководителя на ревизията, определен в ЗВР. В случая ревизионният акт е издаден от И. М. Р. на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., възложил ревизията, оправомощен със Заповед №РД-01 -849/31.10.2022 г. /л.18 и сл./на директора на ТД на НАП С. и от Ц. К. Х. длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., ръководител на ревизията, вписана в ЗВР №Р-22002223001736-020-001/28.03.2023 г./л.20/. Ръководителят на ревизията е този, който е посочен в заповедта за възлагане на извършване на ревизията по чл. 113, ал. 1, т. 2 от ДОПК. Обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентните органи, респективно липсва основание за отмяна на акта по смисъла на чл. 146, т. 1 от АПК.

Документите, издадени от органите по приходите в проведеното ревизионно производство са създадени като електронни документи, по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент /ЕС/ № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО /ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г./. В този смисъл, приложима е фикцията, регламентирана в чл. 3, ал.2 от ЗЕДЕУУ относно писмената форма на издадения РА. Доказателствената стойност на подписан с КЕП електронен документ е приравнена на подписан писмен документ. Като електронен документ, подписан от посочените в него органи по приходите с притежавани от всеки един от тях КЕП, Разпоредбата на чл. 184, ал. 1 от ГПК е приложима в настоящото производство, съгласно § 2 от ДР на ДОПК, поради което създадените електронни документи са възпроизведени като преписи на хартиен носител, надлежно заверени от ответната страна. От приложените по делото доказателства е видно, че органите издали ЗВР,РД, РА притежават валидни КЕП.

Не почиват на доказателствата по делото твърденията в писмените бележки на процесуалния представител на жалбоподателя, които се отнасят до предходната ревизия /по отменения с Решение № 329/ 15.03.2023. г. на директора на дирекция ОДОП С. , предходен РА №Р- 22221919008325-091-001 от 30.11.2022 г. издаден от И. М. Р. на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. и А. И. на длъжност главен инспектор по приходите в И. М. Р. на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. /, че била извършена от ТД на НАП Б.. Предходната ревизия е била възложена със ЗВР № Р-22221919008325-020-001 от 17.12.2019г./ л. 99/, издадена от И. М. Р. на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., който тогава е бил оправомощен със Заповед №РД-01 -818/10.05.2019г./л.97/ на директора на ТД на НАП С., и е определен ревизиращ екип от ТД на НАП, С..

Ревизията е извършена при спазване на процесуалните правила, регламентиращи в ДОПК. Ревизионният акт е мотивиран, издаден в предвидената форма и съдържа реквизитите, предвидени в чл. 120, ал. 1 от ДОПК -името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Изрично е посочено, че констатациите от ревизионния доклад са възприети при издаване на РА и че РД представлява неразделна част от РА. Размерът на обжалваните, определени задължения е посочен в табличен вид в разпоредителната част на РА.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателката, че не била връчена ЗВР № Р-22221919008325-020-001 от 17.12.2019г. Цитираната ЗВР /по предходната

ревизия, приключила с отменения РА/ е връчена на 04.03.2021г., както и е връчена на жалбоподателката още на 26.08.2022г. / съгласно Удостоверение за извършено връчване по електронен път в ИС „Контрол“ / л. 215 и сл. от делото, по т.6 от удостоверението/, наред с РД и другите документи по предходната ревизия. Съгласно чл. 108, ал. 1 ДОПК данъчните задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски се установяват с ревизионен акт. Разпоредбата на чл. 109, ал. 1 от ДОПК не позволява да се образува производство за установяване на задължения за данъци, когато са изтекли 5 години от изтичането на годината, в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена такава. С изтичането на този срок се препятства възможността на органите по приходите да установяват данъчни задължения. Срокът е преклузивен и за спазването му съдът следи служебно при проверката за законосъобразност на оспорения ревизионен акт по чл. 160, ал. 2 ДОПК. Процесната ревизия е повторна по смисъла на чл. 155, ал. 4 ДОПК. Възложена е в изпълнение на Решение №329/15.03.2023. г. на директора на дирекция ОДОП С., с което е отменен предходния РАН№Р- 22221919008325-091-001 от 30.11.2022 г. относно установени задължение за 2016-2018г. и административната преписка е върната на органа, възложил ревизията, като е указано в 30-дневен срок от връчване на решението да бъде издадена нова заповед за възлагане на ревизия. По аргумент от разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ДОПК и съгласно разбирането, възприето в константната практика на ВАС, ревизионното производство се счита за образувано с връчването на ЗВР на данъчно задълженото лице, а в хипотезата на повторна ревизия, това е датата на връчване на ЗВР при провеждане на първата ревизия. Задължението за данък върху годишната ДО по чл.17 ЗДДФЛ за 2017 г. подлежи на деклариране през 2018 г., а задължението за 2018 г. подлежи на деклариране през 2019г., като от 01. 01.2019 г. / за задълженията за 2017г./ и от 01. 01.2020 г./ за задълженията за 2018г./ започва да тече 5- годишния срок по чл. 109, ал. 1 ДОПК/ 01.01.2019г- 01.01.2024г. за задълженията от 2017г. и 01.01.2020г.- 01.01.2025 г. за задълженията от 2018г./. Междувременно ЗВР № Р-22221919008325-020-001 от 17.12.2019г. /л.99/ по предходната ревизия е връчена на 04.03.2021г., по реда на чл.29, ал.7 от ДОПК и 5 - годишния срок по чл. 109, ал. 1 ДОПК е спазен. Освен това, следва да се отбележи, че дори връчването на 04.03.2021г. да не може да се приеме за редовно/ но, то е редовно/, съгласно Удостоверение за извършено връчване по електронен път в ИС „Контрол“ / л. 215 и сл. / ЗВР № Р-22221919008325-020-001 от 17.12.2019г. / наред с РД и др. документи/ е връчена и на 26.08.2022г./ на жалбоподателката А. /цитираната ЗВР фигурира по т.6 в удостоверението/, т.е. при всички положения е спазен срокът по чл. 109, ал. 1 ДОПК.

На следващо място, по повод възраженията на жалбоподателката, следва да отбележи, че разпоредбите на чл. 122-124 ДОПК уреждат особен ред за провеждане на ревизии. При предпоставките на чл. 122, ал. 1 ДОПК органът по

приходите прилага установения в съответния материален закон размера на данъка към основа, определена по критериите на чл. 122, ал. 2 ДОПК. Ревизионният доклад се обосновава с обстоятелствата по чл. 122, ал. 1 ДОПК и основата за облагане с данъци се определя за периода, за който са установени тези обстоятелства / чл. 122, ал. 3 и 4 ДОПК/. С нормите на чл. 122, ал. 1 и 2 ДОПК се установяват обстоятелствата за определяне на основата за облагане с данъци различни от тези в материалните данъчни закони и основанията за преминаване към този ред. Разпоредбата на чл. 122, ал. 1 ДОПК алтернативно и изчерпателно регламентира обстоятелствата, при наличието на които органите по приходите могат да проведат ревизионното производство по особения ред на чл. 122 и сл. ДОПК. Доказателствената тежест за установяване на основанията по чл. 122, ал. 1 ДОПК е на органите по приходите, като наличието на едно от тях би било достатъчно за провеждане на облагането по аналог.

В случая, обаче, данъчната основа е била определена по общия ред. В тази връзка по отношение на изложените възражения за неправилно определени начални разполагаеми суми за ревизираните периоди следва да се отбележи, че същите не подлежат на разглеждане, тъй като видно от таблиците за съпоставка е установено превишение на доходите над разходите, т.е. не е установен недостиг, който да подлежи на облагане.

Следва да се отбележи, че когато не са доказани обстоятелствата по чл. 122, ал. 1 от ДОПК, а реално данъчната основа е формирана по общия ред и след правилно прилагане на материалния закон, то не може да се претендира успешно незаконосъобразност на цялото производство, т.е. опорочаването му и като последица отмяната на ревизионния акт или обявяването му за нищожен.

В Решение № 15004/ 06.11.2019г. по адм. дело №5511/2019г. на ВАС се приема: „Същността на ревизията по чл.122 ДОПК включва възможност на приходния орган да определи основата за облагане, съобразявайки регламентирания в процесуалния закон обстоятелства, относими към ревизираното лице и към тази основа да приложи установения от съответния материален закон размер на данъка. При ревизия по чл. 122 и сл. ДОПК обосноваването на констатации на РА притежават презумптивна доказателствена сила и върху РЛ пада тежестта да обори констатациите на приходните органи. В обсъждания казус няма пречка данъчната основа да бъде определена по реда на материалния закон, въз основа на направените констатации и събраните доказателства, което е отбелязано и в решението на горестоящия административен орган...В случая не са доказани хипотезите ...за облагане по аналог, но данъчната основа е формирана по общия ред и след правилно прилагане на материалния закон“.

В случая, макар и на ревизираното лице да е връчено уведомление по чл. 124 от ДОПК е видно, че основата за облагане е определена по общия ред, именно поради липса на основания за прилагане на чл. 122 от ДОПК, поради което и

възраженията на жалбоподателя са неоснователни.

На основание чл. 160, ал.1 от ДОПК съдът решава делото по същество, като може да отмени изцяло или частично ревизионния акт, да го измени в обжалваната част или да отхвърли жалбата.

Важно е да се отбележи, че производството по обжалване на ревизионния акт не е контролно - отменително, а е процес по същество, поради което съдът следва да реши, с оглед на събраните по делото доказателства, дали се дължи данък и в какъв размер.

По материалната законосъобразност на акта:

Преди да разгледа жалбата по същество относно прилагането на материалния закон, съдът намира, че следва да се произнесе по изрично направеното в жалбата, възражение за давност относно установените с обжалвания РА публични вземания. Безспорно е, че Данъчно-осигурителният процесуален кодекс в чл. 162 определя кои са публичните държавни и общински вземания, като в, ал. 2, т. 1 сочи като такива вземанията за данъци. Съгласно чл. 171, ал. 1 и ал. 2 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок, а с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността. Трайна е практиката на съдилищата, че лихвите за публичните вземания се погасяват по давност с изтичането на сроковете за главното вземане по ал. 1 и 2 на чл. 171 ДОПК, независимо от начина на погасяване на главницата, което към настоящия момент е възпроизведено в чл. 171, ал. 3 ДОПК.

Съгласно чл. 172 ал.1 от ДОПК, давността спира:т.1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година;т.4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва. Съгласно чл. 172, ал.2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната.От прекъсването на давността започва да тече нова давност /чл. 171, ал. 3 ДОПК/.

Най- общо, давността е институт на материалното право и представлява период от време, определен по продължителност от закона, през който, ако носителят на едно субективно право не го упражни, то се погасява.

Следва само да се маркира, че с издаването на РА №Р- 22221919008325-091-001 от 30.11.2022 г. /първият РА/ давността не е прекъсната.Това е така,тъй като този РА е отменен с Решение №329/15.03.2023. г. на ДД ОДОП С. и на основание чл. 172, ал. 2 ДОПК се счита, че давността не е прекъсвана.

Относно определените задължения за данък по чл. 48, ал. 1 ЗДДФЛ върху общата годишна данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за 2017г., в съответствие с правилото на чл. 67, ал. 5 ЗДДФЛ, внасянето на данъка по чл. 48, ал. 1 ЗДДФЛ за 2017 г. е до 30 април на 2018 г., с оглед на което за задълженията по чл. 17 ЗДДФЛ за 2017 г. 5-годишната погасителна давност започва да тече от 01. 01.2019 г. В настоящия казус е необходимо да се отчете, че за времето на обявеното извънредно положение, на основание § 29, т. 2 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците давностният срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК е спрял от 24.03.2020 г. и е продължил да тече от 21.05.2020 г. Цитираната разпоредба въвежда ново основание за спиране теченето на давността, наред с тези по чл. 172, ал. 1 от ДОПК, като срокът за новото спиране е до отмяна на извънредното положение. По чл.172, ал.1, т.1 ДОПК, давността спира, когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година.Ревизията е повторна и по аргумент на чл. 155, ал. 6 от ДОПК административното производство е едно, като началният момент на спиране на давностния срок е от връчване на Заповедта за възлагане на първоначално проведената ревизия и на основание разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК в случая давността е спряла да тече за една година. По чл.172, ал.2 ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане, което в случая означава, че от 09.07.2024г. /издаването на оспорения РА/ е започнал да тече нов 5-годишен давностен срок, който, при съобразяване на правилото по чл. 172, ал. 1, т. 4 от ДОПК, не е изтекъл.

Относно определените задължения за данък по чл. 48, ал. 1 ЗДДФЛ върху общата годишна данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за 2018г. 5- годишната давност започва да тече от 01. 01.2020г. Този 5- годишен срок е видно, че не е изтекъл към датата на издаване на оспорения РА от 09.07.2024г. От друга страна, с издаването на оспорения РА от 09.07.2024г. е започнал да тече нов 5-годишен давностен срок, който при съобразяване на правилото на чл. 172, ал. 1, т. 4 от ДОПК, не е изтекъл.

За задълженията за 2017г. и 2018 г. не е изтекла абсолютната 10-годишна погасителна давност по чл.171, ал.2 от ДОПК.

За А. П. А. с постоянен адрес в [населено място], [жк],961, ет.11, ап.53 не е спорно, че местно физическо лице по чл. 4, ал.1,т.1 от ЗДДФЛ и основание чл. 12 от ЗДДФЛ е данъчно задължена за облагаемия доход, получен през съответната данъчна година от източници в България и в чужбина.

За 2017г. не се спори и се установява, че жалбоподателката е получила суми по банкова сметка в размер на 9 000,00 лв. от Лазарника И. Т. и 1 344,00 лв. от А. В. Т. с основание „капаро“ по предварителен договор за апартамент 28, [жилищен адрес][жк], [населено място], че сделка по покупко-продажба с НА не се състояла и А. не е върнала получената сума.С жалбата всъщност не се отрича, че сумата от 10

344, 00 лв. е доход за жалбоподателката за 2017г. и се посочва, че тази сума е „задатък“ по смисъла на чл.93 от ЗЗД и не е върната от жалбоподателката, а е придобита от нея, както и че окончателен договор за покупка- продажба с НА на апартамента не е бил сключен; Отделен е въпросът каква интерпретация се прави с жалбата и как се обяснява неподаването на ГДД по чл. 50 ЗДДФЛ за 2017г. Безспорно са установени по делото банковите преводи от Т. към сметката на жалбоподателката с основание „капаро по ПД за ап.28, бл.219". Извършени са насрещни проверки на лицата, извършили горепосочените преводи - Л. И. Т. и А. В. Т. като същите са потвърдили, че са превели сумите по сметка на жалбоподателката като „капаро“ по предварителен договор, както и че до окончателен договор за покупко- продажба през 2017г. не се е стигнало и парите не са им върнати. Установено е, че същият имот /апартамент № 28/ е продаден с НА от 24.01.2018г. на други лица, а именно на В. Д. и Г. Д.. След като полученият през 2017г. задатък е усвоен от жалбоподателката с оглед обезщетителната му функция, то визираната сума от 10 344 лв. представлява доход от други източници, облагаем на основание по чл. 35, т.1 от ЗДДФЛ. Така получената сума води увеличаване имуществото на жалбоподателката и представлява облагаем доход по смисъла на чл. 12, ал. 1 от ЗДДФЛ, който се квалифицира като такъв по чл. 35, т. 1 от закона, участва за формиране на данъчната основа по чл. 17, във вр. с чл. 36 от ЗДДФЛ и се облага с данък върху общата годишна данъчна основа по чл. 48, ал. 1 от с. з. Респективно дължимият данък за 2017г. е 1034,40 лева, а следващите се лихви са 694,62 лева, както коректно е посочено в РА и в решението на ДД „ОДОП“.

За 2018г. правилно с РА е определен доходът от продажбата на въпросния ап. № 28 , в [населено място],[жк], бр. 219, вх.Б, ет.4.

Съгласно чл. 33 ал.1 от ЗДДФЛ облагаемият доход от продажба или замяна на недвижимо имущество, включително на ограничени вещни права върху такова имущество, се определя, като положителната разлика между продажната цена и цената на придобиване на имуществото се намалява с 10 на сто разходи. На основание чл. 33, ал. 5 от ЗДДФЛ продажната цена включва всичко придобито от лицето във връзка с продажбата/замяната, включително възнаграждение, различно от пари. На основание чл. 33, ал. 5 от ЗДДФЛ продажната цена включва всичко придобито от лицето във връзка с продажбата/замяната, включително възнаграждение, различно от пари. Действително, съгласно записаното в нотариалния акт от 24.01.2018г. продажната цена на имота е 60 000 лева. Съгласно „Договор за покупко- продажба на движимо имущество и ремонтни дейности“ от 24.01.2018г. /приложение 2 от делото/ жалбоподателката се задължава да прехвърли наличното обзавеждане и оборудване в имота/ във въпросния апартамент 28 в [населено място],[жк], бл. 219/ срещу платима сума от 61 261, 46 лева. От една страна, въпросното оборудване и обзавеждане не е конкретизирано по никакъв начин. Поначало, когато вещта е прикрепена към имота така, че не може да се

отдели без повредата му, то тя губи характеристиката си на самостоятелна движима вещ и става част от недвижимия имот. Собственикът на имота придобива правото на собственост и върху присъединената вещ съгласно чл. 97 ЗС. Трайно прикрепени към недвижимия имот са не само вещите, чието отделяне би довело до физическо му увреждане, но и тези, с отделянето на които би се нарушило функционирането му – вещи с обслужващо сградата предназначение. „Оборудването“ не е конкретизирано, за да се приеме продажба на самостоятелни движими вещи и съответно да се приеме възражението на жалбоподателката в насока, че продажната цена на недвижими имот е само 60 000 лева. От друга страна „оборудването и обзавеждането“ е придобито от купувачите срещу 61 261, 46 лева именно във връзка с продажбата на апартамента и на основание чл. 33, ал. 5 от ЗДДФЛ посочената сума следва да се включи в продажната цена на имота. От писмените обяснения на Г. В. е видно, че продажната цена на имота е 121 261, 46 лева, която е преведена от него и съпругата му на жалбоподателката на няколко транша, за което са налични банкови извлечения. В приложената „Депозит/разписка“ от 13.01.2018г, съставена от брокера „Валер“ ЕООД на 13.01.2018 г., продажната цена на имота също е определена на 121 261,46 лв. /представляваща легова равностойност на 62 000,00 евро/ и е посочено, че 60 000 лева следва да се преведат с основание „покупко- продажба на недвижим имот“, а „остатъкът от продажната цена“, възлизащ на 61 261,46 лв. следва да се преведе на продавача/ жалбоподателката/ „с основание покупко- продажба на обзавеждане и извършени ремонтни дейности“.Тоест покупката на „оборудването и обзавеждането“ е неразделна част от покупката на имота. Следователно продажната цена на недвижимия имот на апартамент 28 в [населено място],[жк], [жилищен адрес] е 121 261.46 лв.

Относно цената на придобиване на недвижимия имот /ап. 28 в [населено място], [жк], бл. 219/ както се посочи, с договори за продажба на наследство по чл. 212 от ЗЗД жалбоподателката придобива 7/8 идеални части от цялото наследство на наследодателя Б. Ц. П., което включва :

- банкови сметки с наличности в размер на 40 028.10 лв.
- 7/8 ид.ч. от апартамент №28 в [населено място],[жк], [жилищен адрес]
- 7/8 от поземлен имот с площ 585 кв. м. в [населено място]. [улица]

През 2017 г. с Нотариален акт за замяна на идеални части от недвижими имоти №111/2017 г . е извършена замяна на 7/8 ид. ч. от поземлен имот с площ т 585 кв. м. в [населено място], [улица] данъчна оценка в размер на 14 433,30 лв.. срещу получаване на 1/8 ид.ч. апартамент №28 в [населено място]. ж.к. к. „К. село“, [жилищен адрес] с данъчна оценка 4 825,70 лв. Във връзка със замяната няма реално заплащане/ доплащане на суми, като жалбоподателката става собственик и на останалата 1/8 идеална част от апартамент №28 в [населено място]. ж.к. к. „К. село“, [жилищен адрес]

Според чл. 33, ал. 6, т. 1 от ЗДДФЛ цената на придобиване е документално доказаната цена на придобиване на имуществото, а съгласно т.2 - документално доказаната цена на придобиване на имуществото, увеличена с документално доказаното доплащане, дължимо от физическото лице - в случаите на замяна с доплащане. Но в случая част от имота/ 1/8 идеална част/ е придобита от жалбоподателката, чрез замяна, но без доплащане. Цялата сума платена за придобиване на наследството е в размер на 53734,98 лв. След като от същата се приспадне сумата от банковите сметки 40028.10 лв. остава разлика в размер на 13706, 88 лв., която се явява цената на придобиване на ап.28, [населено място], [жк], [жилищен адрес]. Във връзка с гореизложеното правилно за 2018 г. е установен доход от прехвърляне на права и имущество, съгласно чл. 33, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 107 554,58 лв., която се явява положителната разлика между продажната цена от 121 261,46 лв. и цената на придобиване на имуществото от 13 706.88 лв. След приспадане на 10% разходи в размер на 10 755, 46 лв. е определен облагаем доход в размер на 96 799.12 лв. и полагащ се данък 9 679, 91 лв. Като се приспадне внесения данък – 5 277,33 лв., правилно е установен е данък за донасяне в размер на 4402,58 лв. и следващите се лихви са в размер на 2510,02 лв.

Неоснователни са доводите на жалбоподателката за двойно данъчно облагане на сумата от 10 344 лв. веднъж за 2017г. като доход от други източници по чл. 35 ЗДДФЛ и втори път „като невзет предвид разход“ по чл. 33 ал.1 ЗДДФЛ за 2018г. Сумата от 10 344 лв. изобщо не е разход за придобиване от страна на жалбоподателката на апартамент № 28, в [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Сумата представлява заплатено й капаро, като окончателен договор не е сключен, задатъкът е задържан жалбоподателката, и същият имот е продаден в началото на 2018г. на други лица.

Ирелевантни са представените „сведения“ от 04.03.2025 г. от лицето Б. Гущеров с твърдения за договорни отношения и за плащане 63 хил. лв., които „сведения“ не представляват документ, доказващ плащане на 63 000 лв. и реално доказателства за сключен договор не са представени. Искане за разпит като свидетел на лицето в с.з. не е направено, а и отделно от това, показания за тези обстоятелства не биха били допустими, съгласно разпоредбата на чл.164, ал.1, т.3 от ГПК, приложима по силата на чл.144 от АПК. Съществено в случая е, че разходи от 63 000 лв. изобщо не са намерили отражение в цената на придобиване на недвижимия имот, посочена в подадената ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ за 2018 г. от жалбоподателката. Следователно възраженията в коментираната насока на жалбоподателката са неоснователни.

Предвид изложеното, съдът намира оспореният РА № Р-220022230001736-091-001 от 09.07.2024г., с който за 2017 г. и 2018 г. установени допълнителни задължения за данък върху годишната основа по чл. 17 от Закона за данъците

върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ в размер на 5 436, 98 лева и лихви в размер на 3 204,66 лв., за законосъобразен, а жалбата срещу него следва да се отхвърли.

С оглед на изхода на делото в полза на НАП /по арг. § 1, т. 6 ДР АПК/ следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.161 ал.1 от ДОПК, на администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното възнаграждение за един адвокат. Материалният интерес по делото е 8641, 62 лв. Съгласно чл. 7 , ал.2, т.2 Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа /Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г./ възнаграждението възлиза на 1164,16лв., който размер е справедлив и отговарящ на фактическата и правна сложност на делото.

На основание изложеното, чл.160, ал.1 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването, по жалба на А. П. А., [ЕГН] от [населено място], ж.к. Л. [жилищен адрес] срещу РА № Р-22002223001736-091-001 от 09.07.2024г., потвърден с Решение № 1365/08.10.2024г. на директора на Д“ОДОП“ при ЦУ на НАП С., с който за 2017 г. и 2018 г. установени допълнителни задължения за данък върху годишната основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ в размер на 5 436, 98 лева и лихви в размер на 3 204,66 лева.

ОСЪЖДА А. П. А., ЕГН: [ЕГН] от [населено място],[жк][жилищен адрес] да заплати на Национална агенция по приходите сумата от 1164,16 лв. за разноски по делото, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: